

LÁZNĚ PRO SPISOVATELE V KRIZI

TVŮRČÍ RESTART

MARTINA HEŠ

Tvůrčí restart

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Heš

Tvůrčí restart – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

● ■ **pointa**

TVŮRČÍ RESTART
Lázně pro spisovatele v krizi

Martina Heš

2020

Mým múzám

KAPITOLA 1

Od koho dostal poukázku do lázní pro spisovatele v krizi, Jakub netušil. Než mu ji žena v tmavých brýlích a neforemném béžovém kabátě vhodila do schránky, přitiskla obálku k hrudi, zhluboka se nadechla a potlačila úsměv. Bylo to za mrazivého sobotního rána, kdy očekávala, že bude Jakub vyspávat kocovinu a najde poukaz nejdřív v pondělí. Neměla ponětí, že už je tak vyřízený, že nerozlišuje všední dny od víkendů, rána od večerů, noční spánek od denního, půlnoční krize od poledních. Takže našel Jakub obálku už v neděli. Vypadla na něj spolu s pakem slevových letáků, jen zázrakem ji nevyhodil s nimi. Mžoural na ni ovíněnými očima a podezíravě se rozhlížel kolem sebe. Paneláková chodba byla liduprázdná. V akčním letáku spatřil Medvědí krev za poloviční cenu. Zaostřil na název obchodu a pokusil se vepsat si ho do paměti, ale vymazal se během několika vteřin. Pak se pohledem vrátil k poukazu. Soustředil se na čtení. Písmenka mu kmitala před očima, ale hlavní pointu vstřebat zvládl. Pousmál se. Jeho mozek ten nezvyklý pohyb rtů zaregistroval s podivem. Neváhal a začal Jakobovi podsouvat jeden idylický obraz za druhým.

Jeho mohutné chlupaté tělo naložené ve vířivce. Něžné ruce krásné masérky. Sklenka vína při západu slunce.

Poloúsměv se proměnil v hlasité slastné zachechtání. Mozek se zatetelil radostí a pokračoval v promítání lákavých lázeňských momentek, které budoucí realitě neodpovídaly ani z deseti procent, to ale nikdo z nich ještě nemohl tušit.

Přivolal výtah, ale vzápětí dostal chuť na změnu a vydal se nahoru po schodech. Když byl v prvním patře, uslyšel cinknutí výtahu dole

v přízemí. Byl o několik kroků napřed, sám před sebou. V ruce držel poukaz, který měl změnit jeho život. Po dlouhých beztvarych týdnech cítil chuť do života. Měl něco, na co se mohl těšit. Jen se modlil, ať to celý není jenom blbej fór. Doma probudil notebook z krátkého NREM spánku a vytukal webovou adresu uvedenou na poukazu. Existovala.

Rozbušilo se mu srdce.

„To je dobrý znamení.“

Přemýšlel, jestli do lázní zavolá, nebo pošle e-mail. Je spisovatel, miluje psaní a nenávidí telefonování, přesto se v tomhle případě rozhodl pro první variantu. Potřeboval si být jistý. A potřeboval vědět, na čem je, teď hned.

„Tvůrčí restart, u telefonu Helena, zdravím vás.“

Na moment temno, to jméno ho vyvedlo z konceptu. Helena se jmenuje jeho sestra, kterou neviděl roky. A tahle měla i podobný hlas, chraplavý a sladký jako med. Píchno ho pod žebry, ale byl naučený to ignorovat.

„Tady je Jakub, dobrý den,“ představil se po jejím vzoru taky jen křestním jménem.

„Co pro vás můžu udělat, Jakube?“

„Dostal jsem poukaz... Na Tvůrčí restart. Chtěl jsem poprosit o nějaké podrobnosti a...“ Zaváhal. Slova přicházela pomalu a zakopávala o jeho vlastní jazyk. „Já nevím, objednat se? Ujistit se, že to není vtip,“ přiznal, ale vzápětí si nebyl jistý, jestli to skutečně řekl nahlas.

Připadalo mu, že se žena na druhé straně pouсмála, ale možná to byla úplná pitomost.

„Povězte mi kód poukazu, najdete ho dole v rohu. Podíváme se na to.“

Nadiktoval jí změt' devíti čísel a zaslechl tukaní do klávesnice.

„Děkuji. Vidím vás tu.“

V Jakobovi hrklo. Je už na místě? Paranoidně se rozhlédl kolem sebe, ale nespatriil nic ani nikoho neznámého. Uklidnil se, polkl a přiměl se znovu soustředit na Helenin hlas. Helenin hlas. Bože. Může být poukaz od jeho zmizelé sestry Heleny? Ulítlá na to byla dost. Bývala. Kolik je to let, co ji neviděl? Mohla se změnit. Mohl se změnit i její hlas.

„Máte předplacený dvoutýdenní VIP pobyt v našem resortu. Kdy budete chtít Restart zahájit?“

„Zahájit restart...“ zopakoval ohromeně i pobaveně. Připadal si, že ho zahajuje už tímhle neuvěřitelným telefonátem. „To bych mohl klidně hned.“

Tentokrát necítil na dálku pousmáný, ale tušil oči v sloup. Klišé, klišé. Idiote. Mohl jsi vystoupit z řady, místo toho jsi potvrdil, že do lázní pro spisovatelské lúzry patříš. Tam je teď tvoje místo. Mezi podobnými zoufalci, kteří se snaží napsat knihu a nedokážou to sami, nedokážou si prostě jen sednout na zadek a psát.

„Můžete nastoupit ve středu. Vyhovuje vám to?“

„A dneska je...“ podrbal se za uchem a zkrabatil čelo.

„Neděle.“

„Bezva. Zahajme můj tvůrčí restart ve středu,“ přikývl a na její vyzvání nadiktoval své osobní údaje.

„Ještě maličkost, Heleno,“ toužil to jméno vyslovit už od začátku a teď to konečně udělal. Ségře říkal Helo. Někdy Heli, když od ní potřeboval laskavost. „Kdo ten poukaz koupil? Můžete to prozradit?“

„Bohužel nemůžu, Jakube,“ odpinkla mu oslovení nazpět. „Mám tady poznámku, že kupující chce zůstat v utajení.“

To ho zaujalo a byl čím dál zvědavější. Ale rozhodl se nechat vyzvídání na později. Až se s chraplavě sladkou slečnou Helenou pozná osobně. Ve středu.

Za tři dny.

„Do e-mailu vám pošlu všechny informace jak k příjezdu, tak k průběhu pobytu,“ dodala. „Ať se můžete začít těšit.“

„Jako by se stalo,“ přikývl, ale za chvíli už nevěděl, jestli to ještě stihl říct Heleně, nebo předtím hovor ukončil.

„Jako by se stalo,“ zopakoval, tentokrát už jen pro sebe. Otevřel okno a zapálil si cigaretu.

Na webu Tvůrčího restartu znovu vyhledal fotogalerii a projížděl jednu fotku za druhou. Každou si pečlivě prohlédl a představoval si na nich sebe.

Po osmi fotkách mu do e-mailové schránky přiletěla pošta od holubice Heleny s výmluvným předmětem „Tvůrčí restart“.

Stejně tomu asi uvěřím až na místě, pomyslel si ještě a začel se do instrukcí.

Zdravíme vás z Tvůrčího restartu, Jakube,

těšíme se na váš příjezd! Budeme vás očekávat ve středu 13. listopadu dopoledne, mezi 10. a 12. hodinou. Naši přesnou adresu spolu s plánkem resortu najdete v přiloženém odkazu. Posílám také doporučené tipy, co si vzít, nebo naopak nebrat s sebou. Například se, prosím, psychicky připravte na to, že u nás není wifi :-), a pokud to se svým osobním restartem myslíte opravdu vážně, nedoporučujeme ani používání mobilního telefonu. Nezapomeňte si s sebou vzít poukaz, který vám slouží jako vstupenka a hradí vám 2týdenní all inclusive pobyt u nás.

Na viděnou se těší

Helena a celý tým Tvůrčího restartu

KAPITOLA 2

Do restartu sice zbývaly tři dny, přesto měl po přečtení e-mailu chuť si ihned sbalit věci. Jenže nemohl najít kufr. Uvědomil si, že si do něj musela sbalit věci Markéta, když se od něj odstěhovala. Jak je to dlouho? Týdny? Měsíce? Neví. Dny i noci mu splývaly a jediným záchytným bodem byly sobotní spisovatelské kruhy v literární kavárně, které se postupem času začaly pravidelně zvrhávat v divoké večírky o pár bloků vedle, kde alkohol tekł proudem a sny jejich účastníků o tom, že i oni někdy napíšou knihu a někdo jiný ji bude rozpitvávat na literárním setkání, se rozpouštěly v cigaretovém dýmu.

Právě na jednom z kruhů se s Markétou seznámili. To bylo dávno před tím, než se alkozvěrstva začala stávat pravidelností a ona se jich rozhodla neúčastnit. Nebyla zarytá abstinentka, nekuřačka ani stydlivka (té představě slušné dívenky Markéty z paralelního vesmíru se Jakub zachechtal, v duchu, jeho tvář zůstala vážná). To vůbec ne. Jen ji znechucovalo, co se z jejích literaturu milujících kolegů stávalo po třech čtyřech absintech. A z Jakuba jakbysmet. Karmě byla ovšem tato její cesta sympatická a rozhodla se ji odměnit telefonátem z nakladatelství, kam Markéta před dlouhými měsíci odeslala svůj rukopis. Jakub věděl, že by jí to měl přát, ale kdykoli se o to pokoušel, jeho ego bolestně naříkalo. Zatímco on zamrzl na místě, ona se posouvala vpřed z jeho pohledu milovými kroky. Rozdělilo je to. Sešli ze společné cesty a pokračovali každý po své vlastní. Trvalo, než si toho všimli. A ještě déle trvalo, než si to byli ochotni připustit. A pak si sbalila do toho ztraceného a ztraceného kufru. Takhle nějak to nejspíš bylo, domníval se Jakub. Jistý, jestli vůbec někdy ve svém životě vlastnil nějaký kufr, si ale stejně nebyl ani v nejmenším.

Podrbal se ve vlasech a párkrát pohladil displej svého telefonu, aby si ověřil stav bankovního konta. No dobře. Tak si koupí kufr. A koupí si ho v kamenném obchodě, protože nemůže riskovat, že by mu ho dopravce nedoručil včas.

Do restartu zbývaly tři dny.

KAPITOLA 3

Jak dlouho nebyl v offline obchodě? Neví.

Jak dlouho nevyšel na ulici, aniž by zamířil jiným směrem než k literární kavárně, vinotéce Za pět devět nebo pizzerii na rohu, která rok od roku měnila název, majitele i nabídku? Neví.

Ochotný Google mu našeptával cestu k nejbližšímu obchodnímu centru.

Vystoupil z metra a nechal eskalátory, aby ho vyvezly ke hvězdám. Pod umělým osvětlením si připadal, jako by na něj nonstop mířil reflektor, jako na divadelním pódiu. Byl hlavním hrdinou svého vlastního příběhu, který by nikdo dobrovolně nechtěl číst. O tom byl Jakub přesvědčený. Sám by raději upsal duši ďáblu, než aby usedl nad knihu svého života. Pravděpodobně by se zhroutil během první kapitoly. Navzdory tomu, že ji ve skutečnosti už dávno prožil, přežil. Milosrdné neurony před ním ovšem vzpomínky ukryly až na samé dno hipokampu.

„No ty vole.“

V duchu se pokřižoval. Obchod s taškami a zavazadly byl naštěstí jedním z prvních v široké uličce lemované luxusně vyhlížejícími výlohami. Jakubův mozek vyhlásil poplach a spustil sirény. Drž hubu chvíli, poprosil ho Jakub, aniž by otevřel pusu. Potřebuju kufr. Pak vezmem nohy na ramena.

„Můžu vám pomoci s výběrem?“ oslovil ho mladý prodavač a upřel na něj zrak zpoza kulatoučkových hipsterských brýlí. O kolik mohl být mladší? Nejmíň o deset let. Co jsem dělal ve dvaceti já? pomyslel si.

Soustřed' se na nákup, odbyl ho mozek nervózně.

Jasně. Pojedu na tvůrčí restart. Potřebuju kufr.